

Slovenska
filharmonija

**Sezona
2025|26**

Navdih Palestrine

PVC 1

Pretežno
vokalni
cikel

PVC 1

Pretežno
vokalni
cikel

28. september 2025 ob 20.00

Stolnica sv. Nikolaja

Navdih Palestrine

Zbor Slovenske filharmonije

Stephen Layton dirigent

Gioele Andreolli korepetitor

Giovanni Pierluigi da Palestrina

(ok. 1525–1594)

Missa Papae Marcelli | *Maša papeža Marcela*

Urška Šemrov sopran

Barbara Potočnik alt

Gašper Banovec, Fernando Mejias tenor

Žiga Berložnik bas

Kyrie | *Gospod, usmili se*

Gloria | *Slava*

Tilen Slakan (1993)

Ubi caritas et amor | *Kjer je resnična ljubezen*

Giovanni Pierluigi da Palestrina

Missa Papae Marcelli | *Maša papeža Marcela*

Credo | *Verujem*

Andrej Makor (1987)

Ave Maria | *Zdrava, Marija*

Giovanni Pierluigi da Palestrina

Missa Papae Marcelli | *Maša papeža Marcela*

Sanctus | *Svet*

Benedictus | *Blagoslovljen*

Ambrož Čopi (1973)

Pie Jesu | *Ljubi Jezus*

Giovanni Pierluigi da Palestrina

Missa Papae Marcelli | *Maša papeža Marcela*

Agnus Dei 1 | *Jagnje Božje 1*

Agnus Dei 2 | *Jagnje Božje 2*

Damijan Močnik (1967)

Regina caeli | *Kraljica nebeška*

Glasbeni zgodovinarji so **Giovannija Pierluigija da Palestrina** dolgo časa obravnavali kot veliko in osamljeno figuro, največjega glasbenega ustvarjalca v 16. stoletju. Predvsem na podlagi spekulacij o vlogi in pomenu njegove **Maše papeža Marcela** so se v 17. stoletju o njem in njegovi glasbi začeli širiti različni miti in legende, ki živijo še danes. Obenem so skladatelja začeli tesno povezovati s pojmom stile antico, strogim slogom diatoničnega kontrapunkta, ki se je uporabljal tudi v poučevanju strogega stavka, čeprav zgolj na podlagi omejenega poznavanja Palestrinove glasbe. Teorija kontrapunkta je ostala povezana s skladateljevim imenom celo v 18. stoletju, ko je Johann Joseph Fux v delu *Gradus ad Parnassum* označil Palestrino za svojega učitelja, »slavno luč glasbe«.

O Palestrinovem življenju ni znano veliko, a po kakovosti glasbe in obsegu opusa velja za enega najboljših skladateljev vseh časov. Kot glasbenik v pretežno cerkveni službi je komponiral predvsem maše in motete, bil pa je tudi pomemben madrigalist. Med vsemi italijanskimi skladatelji 16. stoletja je najpopolneje asimilirал bogato razvite tehnike polifonije francoskih in flamskih predhodnikov, obenem pa dosegel popolno simbiozo funkcionalnih in estetskih ciljev katoliške cerkvene glasbe, kar mu je v času po tridentinskem koncilu prineslo sloves idealnega katoliškega skladatelja. Njegovo glasbo je kot ideal katoliške cerkvene glasbe častilo tudi cecilijansko gibanje, s tem pa v nekaterih regijah spodbudilo iskanje skladateljskega vzora popolnosti tudi na protestantski strani. Protestantski »Palestrina« je tako postal Johann Sebastian Bach, a to je že druga zgodba.

Giovanni Pierluigi se je verjetno rodil v Palestrini blizu Rima, od koder naj bi izhajalo tudi njegovo ime. Že od zgodnjega otroštva se je šolal v Rimu in z izjemo službe v Palestrini je celotna njegova kariera skoraj izključno rimska, zakoreninjena v papeškem mestu in v liturgičnih tradicijah treh najstarejših in

najslavnejših rimskih cerkva, v katerih je služboval: pri sv. Mariji Veliki (Santa Maria Maggiore), pri sv. Janezu Lateranskem (San Giovanni Laterano) ter v Julijanski in Sikstinski kapeli pri sv. Petru (San Pietro). V prvi cerkvi je Palestrina verjetno prejel svoj prvi glasbeni pouk od tam delujočih italijanskih in francoskih maestrov. Med letoma 1544 in 1551 ga srečamo v Palestrini, kjer je bil katedralni organist in učitelj glasbe; tu se je poročil z Lucrezio Gori, s katero je imel tri sinove. Verjetno je v Palestrini začel preučevati motete in mašne tradicije, iz katerih se je pozneje razvil njegov značilni slog. Od leta 1551 je deloval v Julijanski kapeli, ki je bila znana po svojem pretežno konservativnem repertoarju in kjer so se učili predvsem domači pevci (medtem ko so v papeški Sikstinski kapeli prevladovali tuji).

Prvo knjigo maš leta 1554 je nadarjeni in visokoleteči Palestrina posvetil papežu Juliju III. – očitno z uspehom, saj je bil že januarja 1555 kot velika izjema sprejet v Sikstinsko kapelo, čeprav je bil poročen, obenem pa zanj ni bil potreben noben preizkus ali privolitev pevcev. Tri mesece zatem je papež postal izobraženi Marcel II., ki je imel enega najkrajših pontifikatov v zgodovini, saj je umrl že čez dobre tri tedne. *Maša papeža Marcela* je sicer verjetno nastala pozneje, njen naslov pa se nanaša na pomenljiv dogodek iz obdobja Marcelovega papeževanja in njegove načrte za moralno prenovo Cerkve. Na veliki petek leta 1555, tretji dan svojega pontifikata, je Marcel II. sklical pevce in jim naročil, naj bo glasba za veliki teden bolj usklajena z značajem teh dni in naj bodo besede, ki se pojejo v tem tednu, še posebej jasno razumljive. Marcela II. je nasledil rigorozni Pavel IV., ki je vztrajal pri pravilu celibata za pevce papeške kapele ter Palestrino in dva druga pevca s skromno penzijo odpustil. Palestrina je nato nekaj let deloval pri sloviti lateranski cerkvi, med letoma 1561 in 1565 v baziliki sv. Marije Velike, nato pa je postal maestro novega rimskega seminarja (Seminario Romano), kjer so se šolali tudi njegovi sinovi. Med letoma 1564 in

1571 je ob tem občasno skrbel za glasbo na posestvu kardinala Ippolita II. d'Este blizu Rima.

V šestdesetih letih 16. stoletja se je skladateljev ugled naglo širil. Na svoj dvor ga je vabil celo Habsburžan Maksimilijan II., vendar so bila pogajanja prekinjena zaradi Palestrinovih domnevno previsokih zahtev. O skladateljevem ugledu priča tudi njegovo dopisovanje z vojvodom Guiglelmom Gonzago, ki je trajalo do vojvodove smrti, za vojvodsko kapelo v Mantovi pa je nastala vrsta maš. S papeško kapelo je skladatelj ves čas vzdrževal vsaj priložnostne stike. Vse to mu je v zadnjih desetletjih življenja omogočilo stabilno zaposlitev in življenje. Leta 1571 se je vrnil v službo zborovodje Julijanske kapele pri sv. Petru, kjer je ostal do smrti. Leta 1583 se je s svojim mecenom vojvodom Gonzago dogovarjal o službi v Mantovi, a skladateljeve zahteve so bile ponovno previsoke in tako Rima ni zapustil.

Naslednje desetletje je skladatelju prineslo številne preizkušnje: umrli so mu brat in dva sinova, leta 1578 je hudo zbolel sam, leta 1580 pa mu je umrla žena in resno je razmišljal o duhovništvu. Nazadnje se je poročil s premožno vdovo rimskega trgovca, kar ga je odrešilo finančnih zadreg. Zadnja ustvarjalna leta je komponiranje kombiniral s posli svoje žene in finančnimi investicijami. V tem obdobju pa se je širila tudi njegova slava: poznali in cenili so ga številni glasbeniki in teoretiki; mnogi so mu posvečali svoja dela. Palestrinova legenda, ki se je razvijala skozi nadaljnja stoletja, se je tako začela že pred skladateljevo smrtjo.

Ob svojih službah je bil Palestrina ves čas povezan tudi z drugimi ustanovami. Za pomembne rimske bratovščine je komponiral priložnostno in politurgično glasbo v sodobnejšem slogu. Obenem se je izkazal kot praktičen poslovnež: cerkvi sv. Janeza Laterana je tako npr. prodajal mašno vino iz družinskega vinograda. Za razliko od večine ostalih rimskih skladateljev tega časa, ki so bili večinoma kleriki, je bil namreč primoran skrbeti za družino.

Palestrinov opus je tudi v primerjavi z izjemnimi sodobniki ogromen. Osrednje mesto v njem ima sakralna glasba: tu so 104 maše, več kakor 300 motetov in ok. 270 drugih sakralnih del. Če upoštevamo še duhovne madrigale, je napisal več kakor 140 madrigalov. Številna dela so dvomljivega avtorstva in ves čas se v zvezi z njegovo glasbo pojavljajo nova odkritja. Z izdajami svojih del je skladatelj začel počasi: prvi knjigi maš (1554) in prvi knjigi madrigalov (1555) so šele v šestdesetih letih sledile nadaljnje izdaje (dve knjigi maš 1567 in 1570, v letih 1563 in 1569 pa knjigi štiri- in petglasnih motetov). V sedemdesetih in osemdesetih letih je Palestrina izdajal predvsem motete, sicer pa je v posameznih knjigah izpostavil posamične žanre, tako npr. duhovne madrigale, maše idr. Po njegovi smrti je izšlo še šest knjig maš. Ponatisi so se nadaljevali, veliko del pa je ostalo v rokopisih. V svojih izdajah je Palestrina izkazal veliko zanimanje za karierne priložnosti: tu najdemo posvetila različnim papežem, pa tudi posvetnim veljakom.

Maša papeža Marcela je edina Palestrinova maša z imenom osebe v naslovu. Čeprav so nekateri muzikologi opozorili na podobnost njene teme znameniti pesmi *L'homme armé*, velja za prosto kompozicijo brez predobstoječega ali znanega cantusa firmusa. Nastala naj bi ok. leta 1562, njen pomenljivi naslov pa se sklicuje na Marcelovo navodilo o primernosti liturgične glasbe, ki so ga odsevali tudi odloki tridentskega koncila. Izšla je leta 1567 v drugi knjigi maš, posvečeni Habsburžanu Filipu II. Španskemu, ki je veljal za enega glavnih voditeljev protireformacije.

Mašo papeža Marcela neposredno povezujejo z najpomembnejšimi dogodki Palestrinovega časa in okolja: tridentinskim koncilom in katoliško protireformacijo. Čeprav koncil retrospektivno pogosto enostransko označujejo kot veliko nevarnost za polifono glasbo tistega časa, je cerkveni glasbi prinesel tudi novo svobodo, potreba po novih skladbah pa je za tedanje

skladatelje pomenila veliko prednost. Glasba je postala pomembno sredstvo protireformacije in katoliške obnove, tudi v agendah dveh novih pomembnih redov: jezuitov Ignacija Lojolskega ter oratorijancev Filipa Nerija. Ustanavljali so se kolegiji za izobraževanje duhovnikov, kjer je velik poudarek veljal učenju obredja in glasbe, širile pa so se tudi zasebne pobožnosti v obliki različnih bratovščin, duhovnih vaj in procesij.

Koncil, s katerim je neločljivo povezana legenda *Maše papeža Marcela*, je zapovedal, naj se v cerkveni glasbi preveč posvetni elementi opustijo, in izpostavil potrebo po razumljivosti uglasbenih besedil. Ponujale so se različne rešitve, glasbenikom ne vedno najbolj pogodu; nekatere naj bi koncil tako prestrašil, da so komponirali le še homofona dela. Reformo cerkvene glasbe naj bi nadzirala komisija rimskih kardinalov. Dnevniki Sikstinske kapele poročajo, da so pevci papeške kapele na domu kardinala Vitellozzija leta 1565 v živo preizkusili razumljivost besedila nekaterih maš, med njimi verjetno tudi *Maše papeža Marcela*, ki je razsodnike po mnenju sodobnih muzikologov prepričala bolj z lepo glasbo kakor z razumljivostjo besedila. A legenda je bila rojena: odtod mit o Palestrini kot »rešitelju cerkvene glasbe«, ki je *Mašo papeža Marcela* napisal po navdihu in s pomočjo Device Marije, in o maši kot glasbenem čudežu, ki je strogi koncil prepričal, da je omilil svoje sklepe.

Čeprav so bile te ideje v sodobnem času ovržene, so postale del zgodovine *Maše papeža Marcela* v enaki meri kakor glasba sama. Maša je postala ena najpomembnejših uglasbitev mašnega ordinarija v zgodovini cerkvene glasbe in se je celo na kronanjih papežev pela vse do leta 1963. A tudi če odmislimo legendo, glasba sama ni prav nič manj prepričljiva: v jasni polifoniji v igri ritmov in različnih stavčnih tehnik se iz »stroge« glasbe razvije čustveno bogata vsebina. Medtem ko so uvodni in zaključni krajši stavki kontrapunktsko bogatejši (v drugem stavku Agnus Dei (Jagnje Božje) se šestglasju pridruži še

sedmi glas; tu je Palestrina uporabil triglasni kanon), naj bi k legendi o razumljivosti besedila najbolj prispevala predvsem osrednja stavka Gloria (Slava) in Credo (Verujem). Oba sta manj kontrapunktska, pretežno zgoščena, homofona in silabična, k zvočni raznovrstnosti obeh pa vendarle prispevajo notranji dialogi med posameznimi skupinami glasov in različnimi glasovnimi barvami.

Vlogo »proprijskih spevov« maše – stopniškega speva (graduala), darovanjskega (ofertorija) in obhajilnega speva (komunio) ter sklepne pesmi – na današnjem koncertu prevzemajo uglasbitve liturgičnih besedil uveljavljenih slovenskih skladateljev srednje in mlajše generacije. To so znana liturgična besedila za različne čase in priložnosti liturgičnega leta, ki sicer niso vsa namenjena mašni liturgiji. Slovenske sodobne sakralne zborovske skladbe posrečeno na več ravneh zavzemajo funkcijo proprijskega, lastnega našemu času in prostoru, nasproti nespremenljivosti in stabilnosti ordinarijskih mašnih spevov – in tako se tudi na glasbeni ravni slovensko ter sodobno prepleta s klasičnim, kanonskim, legendarnim delom skladatelja, ki se je rodil pred petsto leti.

Tilen Slakan ustvarja glasbo za zelo raznolike zasedbe – orkestre, komorne sestave in zборе, je pa tudi avtor številnih priredb in instrumentacij. Na ljubljanski Akademiji za glasbo je v razredu Stanka Arnolda diplomiral iz trobente, iz kompozicije pri Marku Mihevcu, po diplomi pa je magistriral še na kompozicijski smeri glasbeno-teoretske pedagogike. Trenutno piše doktorat na področju teorije in kompozije pri Andreju Missonu. Zaposlen je kot profesor teorije in glasbenega stavka na Umetniški gimnaziji Velenje, na Oddelku za glasbeno pedagogiko Pedagoške fakultete Univerze v Mariboru pa poučuje branje partitur in basso continuo. Mladi skladatelj se lahko pohvali

s sodelovanjem z najvidnejšimi in obenem zelo raznolikimi slovenskimi orkestri, komornimi zasedbami, solisti in zbori, ki se jim bo nocoj pridružil še Zbor Slovenske filharmonije.

Skladba ***Ubi caritas et amor*** (*Kjer je resnična ljubezen*) iz leta 2024 je posvečena Sebastjanu Vrhovniku in Komornemu zboru Glasbene matice Ljubljana. Slakanova uglasbitev besedila antifone za veliki četrtek se začne z majhno zasedbo ali solom soprana, ki predstavi »glavno« lirično, bolj po občutku kakor melodiki koralu podobno temo; ta je v skladbi na različne načine prisotna ves čas. Novo energijo prinese ritmično odločni, homofoni del »Exsultemus et in ipse jucundemur«, ki se stopnjuje v novo zapoved, da se »vsi ljubimo med seboj«. Zaključni del je reminiscenca prvega; »Kristusova ljubezen«, ki ji pripada končna beseda, pa ima tu glasbeno veliko pomembnejšo in zaključno vlogo.

Doma in v tujini uveljavljeni skladatelj, pevec in dirigent **Andrej Makor** je na ljubljanski Akademiji za glasbo diplomiral iz glasbene pedagogike, kompozicije v razredu Janija Goloba in solopetja v razredu Pie Brodnik. Že v času študija je bil za svoje skladbe nagrajen s študentsko Prešernovo nagrado. Na državnem konservatoriju za glasbo v Padovi je pri Giovanniju Bonatu z odliko zaključil magistrski študij kompozicije. Za svoje skladbe je prejel številne nagrade na mednarodnih in državnih tekmovanjih, tako npr. v Trstu, Ljubljani, Arezzu, Barceloni, Londonu, Weimarju, Vancouvru in Austinu (Teksas). Leta 2016 je prejel zlati znak Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti za vrhunske dosežke na področju glasbene umetnosti doma in v tujini. Deluje tudi kot učitelj solopetja na Glasbeni šoli Koper, od sezone 2017/2018 pa vodi Mešani pevski zbor Obala Koper in Moški pevski zbor Srečko Kosovel.

Makor ustvarja v različnih žanrih, od orkestrske in vokalno-instrumentalne glasbe do komornih

zasedb, še posebej pa se posveča zborovskemu komponiranju. Po njegovih skladbah, izdanih pri uglednih slovenskih in tujih založbah, radi posegajo in jih naročajo domači in tuji glasbeniki; redno so izvajane na prestižnih slovenskih in mednarodnih festivalih in tekmovanjih, tudi kot obvezne skladbe. Makor kot skladatelj aktivno sodeluje z različnimi glasbeniki in zasedbami doma in širom sveta, še posebej priljubljen je v ZDA. Njegove skladbe so izšle na več zgoščenkah, leta 2017 pa je izšla njegova knjiga *Ivan Grbec: Pozabljeni profesor*. Primož Kuret je Makorja označil kot nadaljevalca »žlahtne tradicije primorskih skladateljev« in o njem zapisal: »Makor zna spregovoriti v razumljivem glasbenem jeziku, ki se človeka dotakne s svojo svežino in vitalnostjo, ki noče zanikati preteklosti, obenem pa jo plemeniti s spoznanji novejših kompozicijskih tehnik.«

Tako bi lahko označili tudi skladbo **Ave Maria** (*Zdrava, Marija*), ki jo je Makor napisal leta 2015 (revidirana je bila leta 2016) in za katero je maja 2016 prejel prvo nagrado na skladateljskem tekmovanju Música coral al Masnou v Barceloni. Prvič so jo leta 2017 na gori Montserrat v Španiji, kjer sta legendarno Marijino svetišče in samostan z bogato glasbeno tradicijo, izvedli pevci Salt Lake Vocal Artists iz Utaha v ZDA. Skladbo uvede bariton solo z gregorijanskim napevom, pri katerem na finalnem tonu prve fraze vstopi zbor. Koral je skozi skladbo ves čas prisoten in parafraziran v posameznih glasovih; včasih izstopi iz prepleta drugih glasov v ozadju, spet drugič je podprt s homofono uglasbenimi odseki. Molitveno vzdušje skladbe poudari zaključni mirni »Amen«.

Skladatelj, dirigent, glasbeni pedagog in organizator **Ambrož Čopi** je, kot piše Darja Koter, »eden najboljših slovenskih zborovskih dirigentov ter skladateljev sodobne sakralne in vokalne glasbe«. Kompozicijo je študiral pri Danetu Škerlu in Urošu Rojku ter v času študija leta 1995 prejel naziv

Mladi glasbenik, leta 1997 pa Prešernovo nagrado Univerze v Ljubljani. Svoja prva znanja iz vokalne glasbe in dirigiranja je pridobil kot asistent dirigenta Stojana Kureta. Vodil je vrsto slovenskih zborov na Primorskem in v Ljubljani. Kot skladatelj in dirigent je prejel številne prestižne domače in tuje nagrade. Leta 2014 je tako prejel Gallusovo plaketo, najvišje priznanje Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti za izjemne umetniške dosežke na glasbenem področju. Leta 2016 mu je Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana za izjemne zasluge pri umetniškem uveljavljanju šole podelil Škerjančevo priznanje. Istega leta je dobil tudi najpomembnejše nacionalno umetniško priznanje, nagrado Prešernovega sklada, leta 2024 pa Kozinovo nagrado za svoj skladateljski opus.

Čopi je kot skladatelj predvsem zborovske glasbe uveljavljen tako doma kakor v tujini. Njegove skladbe so izšle pri založbah Astrum in Sulasol, mdr. so predstavljene na več avtorskih zgoščenkah v izvedbi najvidnejših slovenskih zborov. Prav tako njegova dela najdemo v številnih zborovskih kompilacijah ter kot del koncertnih programov znanih glasbenih zasedb širom sveta. Čopi poučuje na Umetniški gimnaziji v Kopru, Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana ter kot zunanji sodelavec na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Kot član strokovnih žirij sodeluje na različnih zborovskih dogodkih in tekmovanjih ter predava na zborovskih seminarjih doma in v tujini.

Spevni **Pie Jesu** (*Ljubi Jezus*) za šestglasni zbor je bil napisan leta 1995 in posvečen Komornemu zboru Ave ter njegovemu dirigentu Andražu Hauptmanu. Gre za uglasbitev besedila enega od stavkov maše za rajne; skladba je bila mišljena kot eden od stavkov rekviema (*Missa da requiem*), vendar je uresničitev celote skladatelju preprečila nesreča. Kot pravi sam, je bila prva izvedba dela zanj veliko in lepo presenečenje: Komorni zbor Ave ga je povabil na prvo izvedbo njegovega *Psalma 108*, ki je nastal kot izraz veselja in zahvale po nesreči, ob tem pa so izvedli tudi *Pie Jesu*.

Damijan Močnik je diplomiral iz kompozicije v razredu Daneta Škerla na ljubljanski Akademiji za glasbo, kjer je prejel študentsko Prešernovo nagrado, ter se veliko izpopolnjeval tudi v tujini. Težišče njegovega ustvarjanja velja človeškemu glasu in vokalni glasbi. Tomaž Faganel in Borut Loparnik ga označujeta kot skladatelja, ki se je uveljavil kot eden najpomembnejših slovenskih zborovskih in vokalno-instrumentalnih skladateljev ter v svojem ustvarjanju vokalno glasbo suvereno postavil ob bok statusno bolj upoštevani instrumentalni glasbi. Nadaljujeta, da se Močnikova glasbena govorica navdihuje v pesniških značilnostih izbranega besedila, v njegovi melodiki pa zaznamo nadih gregorijanike, modalnosti in arhetipskih zvočnih predstav. Melodija se v trdnem oblikovnem okviru razvije večinoma v pestro polifono, politonalno in polikordalno strukturo, v kateri temelji sozvočje na posebno premišljenem kanonu akordne gradnje. Močnikova glasba z neposrednostjo, številnimi dramatičnimi preobrat, bogato, nenavadno, tudi skrivnostno zvočnostjo, poustvarjalno in slušno dostopnostjo motivira in navdušuje poklicne in ljubiteljske glasbene izvajalce ter nagovarja občinstvo po vsem svetu.

Močnik je v tujini eden najpogostejše izvajanih sodobnih slovenskih skladateljev. Tako je bil npr. rezidenčni skladatelj Bavarske glasbene akademije v Marktoberdorfu, o svojem ustvarjanju je predaval na več univerzah v ZDA, sodeloval pa je tudi z Mednarodnim zborovskim festivalom Europa Cantat. Njegove skladbe so v zadnjem času izvajali odlični zbori v Sloveniji, Švici, Kanadi in ZDA, na Japonskem, Tajvanu in na Švedskem, veliko skladb pa je izšlo tudi na zgoščenkah. Močnik predava na ljubljanski Akademiji za glasbo, deluje pa tudi kot umetniški vodja glasbenih dejavnosti v Zavodu sv. Stanislava. Doma in v tujini je uveljavljen tudi kot dirigent, ki je s svojimi zbori osvojil vrsto pomembnih nagrad na domačih in mednarodnih zborovskih tekmovanjih.

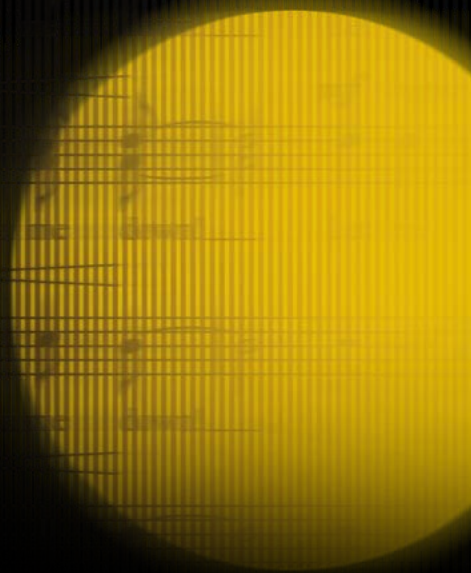

PVC 1

Pretežno
vokalni
cikel

Regina caeli (*Kraljica nebeška*) je bila napisana leta 2000 na besedilo marijanske antifone za velikonočni čas. Veselo oznanilo Mariji, ki je še malo pred tem žalovala pod križem, se razvije iz skoraj pritajenega šepeta. Močnik v skladbi eksperimentira predvsem z živahno ritmično deklamacijo besedila, ki pa vedno izhaja iz besedilnih poudarkov. Ob tem v skladbi ne manjka raznolikih nians v dinamiki in hitrosti podajanja besedila, zvočne barvitosti, ki se razvije iz različnih akordov, in liričnih utrinkov.

Katarina Šter

Hvala, ker nas podpirate.

Kitarist,
nagrajenec
razpisa Mladi upi.

Filip Aleksander Peršolja
kitarist

Zavod
Vse bo v redu

mladi-upi.si

PVC 1

Pretežno
vokalni
cikel

| *Stephen Layton*

| *Foto: Matthew Johnson*

Stephen Layton je eden najbolj iskanih dirigentov svoje generacije. K sodelovanju ga redno vabijo vodilni svetovni zbori, orkestri in skladatelji, ki mu pogosto zaupajo premierne izvedbe svojih del. Kot strasten zagovornik sodobne zborovske glasbe je tako širom sveta predstavil številne novitete, med drugim je redno sodeloval s sirom Johnom Tavenerjem in Arvom Pärtom. Njegove interpretacije lahko slišimo od Sydneyjske operne hiše do Concertgebouwa v Amsterdamu, od Talina do Sao Paola, njegovi posnetki pa žanjejo prestižne mednarodne nagrade: prejel je dve nagradi Gramophone (in deset nominacij), pet nominacij za nagrado grammy, francoski Diapason d'Or de l'Année, nemški Echo Klassik in druge.

Je ustanovitelj in direktor zbora Polyphony ter glasbeni direktor zasedbe Holst Singers, v sezoni 2024/25 pa je prevzel tudi mesto glavnega dirigenta

Zbora Slovenske filharmonije. Kar 17 let je deloval kot sodelavec Kolidža Trinity v Cambridgeu in kot glasbeni direktor njegovega zbora. Bil je tudi šef dirigent Nizozemskega komornega zbora, gostujoči šef dirigent Danskega nacionalnega vokalnega ansambla, umetniški direktor in glavni dirigent orkestra City of London Sinfonia ter glasbeni direktor pri londonski Tempeljski cerkvi.

Njegovi posnetki del baltskih skladateljev so dosegli več prestižnih nominacij; podobno velja za njegove zgoščenke z zasedbo Polyphony z deli Mortena Lauridsena, Erica Whitacra, Karla Jenkinsa, Benjamin Brittna, Jamesa MacMillana in Francisa Poulenca. Osem odmevnih zgoščenk je Layton posnel tudi z zasedbo Britten Sinfonia, z Orkestrom dobe razsvetljenstva pa je posnel več del Johanna Sebastiana Bacha.

Kot gostujoči dirigent širom sveta navdihuje najvidnejše zbore: Nizozemski komorni zbor, Danski nacionalni vokalni ansambel, Vokalni ansambel Jugozahodnonemškega radia ter zbora Srednjenemškega radia Leipzig in Severnonemškega radia Hamburg, Latvijski nacionalni zbor in Latvijski radijski zbor, Estonski filharmonični komorni zbor, zbora Poljskega radia in Vroclavske filharmonije, Komorni zbor Erica Ericsona, Die Konzertisten v Hongkongu ter druge.

Nasploh je Layton tudi iskan interpret baročne glasbe, ki jo izvaja z orkestri, kot so Akademija za staro glasbo v Cambridgeu, Londonski filharmoniki in orkestri v Filadelfiji, sodeloval pa je tudi že z Londonsko Sinfonietto, Nacionalnim valižanskim orkestrom BBC, Kraljevim škotskim nacionalnim orkestrom, škotskimi in avstralskimi komornimi orkestri, Filharmonijo Auckland, simfoničnimi orkestri v Avstraliji ter drugimi.

PVC 1

Pretežno
vokalni
cikel

Giovanni Pierluigi da Palestrina

Maša papeža Marcela

Gospod, usmili se

Gospod, usmili se.

Kristus, usmili se.

Gospod, usmili se.

Slava

Slava Bogu na višavah

in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje.

Hvalimo te,

slavimo te,

molimo te,

poveličujemo te,

zahvaljujemo se ti

zaradi tvoje velike slave.

Gospod Bog, nebeški Kralj,

Bog Oče vsemogočni.

Gospod, edinorojeni Sin, Jezus Kristus,

Gospod Bog, Jagnje Božje,

Sin Očetov.

Ti odjemlješ grehe sveta, usmili se nas.

Ti odjemlješ grehe sveta,

sprejmi našo prošnjo.

Ti sediš na desnici Očetovi,

usmili se nas.

Zakaj edino ti si Sveti,

edino ti Gospod,

edino ti Najvišji, Jezus Kristus,

s Svetim Duhom:

v slavi Boga Očeta. Amen.

Verujem

Verujem v enega Boga.

Očeta vsemogočnega,

stvarnika nebes in zemlje,

vseh vidnih in nevidnih stvari.

In v enega Gospoda Jezusa Kristusa,
edinorojenega Sina Božjega;
ki je iz Očeta rojen pred vsemi veki
in je Bog od Boga, luč od luči,
pravi Bog od pravega Boga;
rojen, ne ustvarjen,
enega bistva z Očetom
in je po njem vse ustvarjeno,
ki je zaradi nas ljudi
in zaradi našega zveličanja
prišel iz nebes.
In se je utelesil po Svetem Duhu
iz Marije Device in postal človek.
Bil je tudi križan za nas,
pod Poncijem Pilatom
je trpel in bil v grob položen.
In tretji dan je od mrtvih vstal, po pričevanju Pisma.
In je šel v nebesa,
sedi na desnici Očetovi.
In bo spet prišel v slavi
sodit žive in mrtve;
in njegovemu kraljestvu ne bo konca.
In v Svetega Duha,
Gospoda, ki oživlja;
ki izhaja iz Očeta in Sina;
ki ga z Očetom in Sinom
molimo in slavimo;
ki je govoril po prerokih.
In v eno sveto, katoliško
in apostolsko Cerkev.
Priznavam en krst
v odpuščanje grehov.
In pričakujem vstajenja mrtvih in
življenja v prihodnjem veku. Amen.

Svet

Svet, svet, svet si ti,
Gospod, Bog vsega stvarstva.
Polna so nebesa in zemlja tvoje slave.
Hozana na višavah.

PVC 1

Pretežno
vokalni
cikel

Blagoslovljen

Blagoslovljen,
ki prihaja v imenu Gospodovem.
Hozana na višavah.

Jagnje Božje

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas.

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas.

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
podari nam mir.

Tilen Slakan

Kjer je resnična ljubezen

Kjer je resnična ljubezen, tam sam Bog prebiva.

Kristusova je ljubezen v eno nas združila.

Veselimo v njem se in radujmo.

Živega Boga ljubimo, zraven se ga bojmo.

Med seboj se iz srca ljubimo.

Andrej Makor

Zdrava, Marija

Zdrava, Marija, milosti polna,

Gospod je s teboj,

blagoslovljena si med ženami

in blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus.

Sveta Marija, Mati Božja,

prosi za nas grešnike

zdaj in ob naši smrtni uri. Amen.

Ambrož Čopi

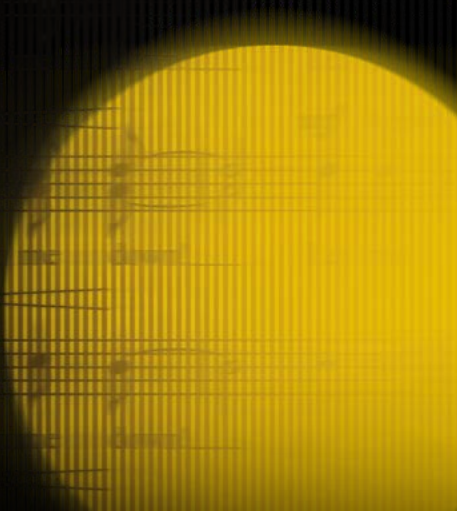
Ljubi Jezus

Ljubi Jezus, rajnim daj
mir in pokoj vekomaj.

Damijan Močnik

Kraljica nebeška

Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja,
zakaj on, ki si ga bila vredna nositi,
je vstal, kakor je rekel, aleluja,
prosi za nas Boga, aleluja.

| *Napovednik*

SOS 1

Končno

1. oktober ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Lucie Leguay *dirigenta*

Spored:

Kaija Saariaho: Ciel d'hiver | *Zimsko nebo* (2013)

Igor Stravinski: Le Chant du rossignol |

Slavčkova pesem (1917)

Nina Šenk: Koncert za orkester (2019)

DA! 1

Potujemo ... po Angliji

4. oktober ob 10.00 in 12.00

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Orkester Slovenske filharmonije

Samuel Burstin *dirigent*

Franci Krevh *povezovalac*

Spored:

Holst, Walton, Vaughan Williams, Elgar, Purcell,

Coleridge-Taylor, Norman, Lloyd Webber

FKK 1

Simfonija simfonij

9. in 10. oktober ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Lucie Leguay *dirigenta*

Alexandre Tharaud *klavir*

Spored:

Joseph Haydn: Uvertura k operi L'isola disabitata |
Neobljudeni otok, Hob. 28/9

Ludwig van Beethoven:

Koncert za klavir in orkester št. 2 v B-duru, op. 19
Simfonija št. 5 v c-molu, op. 67

PVC 2

Sveže ob jubileju

12. oktober ob 19.30

Predkoncertni pogovor ob 18.30

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Zbor Slovenske filharmonije

**Ambrož Čopi, Andrej Makor, Andrej Misson,
Damijan Močnik, Tadeja Vulc,
Alenka Podpečan** *dirigenti*

Spored:

**Černe, Čopi, Forte, Makor, Misson, Močnik,
Pustinek Rakar, Sojar Voglar, Vulc**

SMS 2

Tihi vplivnež

23. in 24. oktober ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Ženski zbor Slovenske filharmonije

**Dekliški pevski zbor Akademije za glasbo
Univerze v Ljubljani**

Joel Sandelson *dirigent*

Spored:

Lucijan Marija Škerjanc: Simfonija št. 1 v A-duru

Claude Debussy: Trije nokturni

Gustav Holst: Planeti

**Slovenska
filharmonija**

www.filharmonija.si

**Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije**

Kongresni trg 10

1000 Ljubljana

T +386 1 2410 800

E info@filharmonija.si

www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske
filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

V sodelovanju s:

generalni pokrovitelj
koncertne sezone 2025/26

Pokrovitelja in donatorja azijskega gostovanja:

generalna pokroviteljica
azijskega gostovanja

Pokrovitelj:

Donatorja:

Partner:

Medijski pokrovitelji:

SiolNET.

Koncerte snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Koncertni list Slovenske filharmonije

Pretežno vokalni cikel – PVC 1

Izdala: Slovenska filharmonija

Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc

Umetniški vodja ZSF: Sebastjan Vrhovnik

Avtorica spremne besede: Katarina Šter

Jezikovni pregled: Tanja Svenšek

Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.

Prelom: Vlado Trifkovič

Ljubljana, september 2025

Redakcija koncertnega lista je bila končana
24. septembra 2025.

Če želite prejemati redna e-obvestila
o programu Slovenske filharmonije,
sporočite svoj e-naslov na
info@filharmonija.si.

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

ISSN 2350-5117